

Boek 8.

De blauwe Ridder.

+ De gevaarlijke Jachtpartij +

Hoofdstuk 1 – Welkom in Eikenbroek

De zon stond laag boven de heuvels toen Thomas en Lucas over de kronkelende weg naar Eikenbroek reden. Het was laat in de middag en de lange schaduwen van bomen en struiken lagen als donkere strepen over het pad. Voor hen verhief zich de bekende grensburcht van landheer Armand, gebouwd op een lage rotsheuvel die uitkeek over de omliggende velden en bossen. De stenen muren kleurden goud in het zachte licht van de ondergaande zon, terwijl boven de torens de banier van Eikenbroek rustig in de wind wapperde. Thomas voelde een glimlach opkomen. Sinds zijn vertrek uit Eikenbroek na de belastingopstand had hij vele mijlen afgelegd en meer dan é én gevaarlijk avontuur beleefd, maar toch voelde het alsof hij terugkeerde naar een plek die hem dierbaar was geworden. Niet omdat het zijn thuis was, maar omdat hij hier vrienden had gevonden die hij kon vertrouwen. Naast hem reed Lucas rustig verder. De ervaren sergeant zat recht in het zadel alsof hij deel uitmaakte van zijn paard. Zijn grijze haren kwamen onder zijn helm vandaan en zijn scherpe ogen namen voortdurend de omgeving op. "Je lijkt tevreden, heer Thomas," merkte Lucas op. Thomas knikte. "Dat ben ik ook. Armand is een goede vriend geworden. Het doet me goed hem weer te zien." "Dat begrijp ik," antwoordde Lucas. "Goede vrienden zijn zeldzamer dan goede soldaten." Thomas lachte zacht. "Dat is waarschijnlijk waar." Toen zij de poort bereikten, werden zij direct herkend door de wachters. Nog voordat de zware houten poort volledig geopend was, verschenen enkele soldaten op de binnenplaats die hen enthousiast begroetten. Het nieuws van hun aankomst verspreidde zich snel door de burcht. Niet veel later kwam Armand zelf de grote trap af gelopen. De jonge landheer zag er opgewekt uit en zijn brede glimlach maakte meteen duidelijk hoe blij hij was zijn oude vriend terug te zien. "Thomas!" riep hij. Voordat Thomas van zijn paard kon afstijgen, sloeg Armand hem al lachend op de schouder. "Ik begon te denken dat de koning je zoveel werk gaf dat je Eikenbroek vergeten was." "Dat zou nooit gebeuren," antwoordde Thomas. Armand keek vervolgens naar Lucas. "En jij moet sergeant Lucas zijn. Ik heb al veel over je gehoord." Lucas maakte een korte buiging. "Hopelijk alleen de goede verhalen, heer." "Voor zover ik weet wel," zei Armand grijnzend. Samen liepen zij de burcht binnen terwijl dienaren zich haastten om voor de paarden te zorgen. De grote zaal was warmer en gezelliger dan Thomas zich herinnerde. Het vuur brandde in de haard en de geur van vers gebraden vlees vulde de ruimte. Tijdens het avondmaal maakte Thomas opnieuw kennis met Fiona, de verloofde van Armand. Ze bleek vriendelijk, intelligent en opvallend rustig voor iemand die binnenkort zou trouwen met een landheer. Het viel Thomas direct op hoe gelukkig Armand leek wanneer hij naar haar keek. Terwijl de avond vorderde en bekertjes werden gevuld, vertelde Armand enthousiast over de grote jacht die hij over enkele dagen wilde organiseren. Het was niet zomaar een jachtpartij. Voor het eerst zou de vader van Fiona Eikenbroek bezoeken sinds de verloving officieel was aangekondigd. Armand wilde een goede indruk maken op zijn toekomstige schoonvader en had daarom edelen, jagers en enkele bevriende landheren uitgenodigd. "Als alles goed verloopt," zei Armand lachend, "zal mijn toekomstige schoonvader eindelijk zien dat Eikenbroek meer te bieden heeft dan modderige wegen en koppige boeren." Fiona gaf hem een speelse duw tegen zijn arm. "Mijn vader zal vooral willen zien of zijn dochter gelukkig is." Armand glimlachte warm. "Dan hoeft hij zich nergens zorgen over te maken." Thomas keek naar zijn vriend en voelde oprechte vreugde voor hem. Armand had veel meegemaakt sinds zij elkaar hadden leren kennen en verdiende dit geluk. Toch bleef er iets knagen. Toen het gesprek even stilviel, keek Thomas door een van de hoge vensters naar het donkere woud achter de burcht. De bomen bewogen zacht in de avondwind en vormden een donkere muur aan de horizon. Hij wist niet waarom, maar ergens diep vanbinnen kreeg hij het gevoel dat dit bezoek niet zo rustig zou verlopen als iedereen hoopte. En zijn gevoel had hem al vaker voor gevaar gewaarschuwd.

Hoofdstuk 2 – Een onverwachte ontmoeting

De volgende ochtend werd Thomas gewekt door het zachte geluid van vogels die tussen de bomen rond de burcht zongen. Toen hij het venster van zijn kamer opende, voelde hij de frisse voorjaarslucht naar binnen stromen. Een dunne nevel hing nog boven de velden rondom Eikenbroek, terwijl de eerste zonnestralen langzaam over de akkers gleden. In de verte zag hij boeren die hun dag begonnen en rook die uit de schoorstenen van het dorp omhoog kringelde. Na het ontbijt vroeg Armand of Thomas en Lucas enkele voorbereidingen voor de komende jacht wilden controleren. Verschillende jagers uit het dorp zouden deelnemen en enkele boodschappen moesten nog worden doorgegeven. "Dat geeft ons meteen een reden om Eikenbroek weer eens te bezoeken," zei Thomas terwijl hij zijn mantel vastmaakte. Lucas keek hem met een veelbetekenende glimlach aan.

"Ik vermoed dat er meer dan é én reden is waarom je graag naar het dorp wilt." Thomas trok een wenkbrauw op. "Jij denkt te veel." "Dat zegt bijna iedereen tegen me," antwoordde Lucas. "Meestal vlak voordat blijkt dat ik gelijk had." Niet veel later reden zij op hun paarden door de open velden richting het dorp. Stormwind stapte rustig voort over de bekende weg terwijl de zon steeds hoger aan de hemel klom. Toen zij het dorpsplein bereikten, heerste daar al volop bedrijvigheid. Kinderen speelden tussen de huizen, kooplieden prezen hun waren aan en boeren laadden zakken graan op houten karren. Thomas liet zijn blik over het plein glijden. En toen zag hij haar.

Aan de rand van het plein liep Anne met een gevlochten mand in haar armen. Haar lange donkerbruine krullen vielen los over haar schouders en bewogen zacht mee in de voorjaarswind. Het zonlicht gaf haar haar een warme glans en Thomas herkende haar onmiddellijk, nog voordat hij haar gezicht goed kon zien. Alsof ze voelde dat iemand naar haar keek, keek Anne op. Hun blikken ontmoetten elkaar. Meteen verscheen er een glimlach op haar gezicht. "Thomas!"

Hij voelde zichzelf glimlachen voordat hij er erg in had. "Anne."

Hij stapte van Stormwind af en liep naar haar toe. Voor een moment leek alle drukte van het dorpsplein naar de achtergrond te verdwijnen.

"Ik wist niet dat je alweer in Eikenbroek was," zei Anne.

"Ik ben gisteren aangekomen."

"En blijf je een tijdje?"

"Dat is de bedoeling. Armand heeft me uitgenodigd voor de grote jacht."

Anne knikte.

"Mijn vader heeft er al dagen over. Volgens hem praat heel Eikenbroek nergens anders meer over."

Ze begonnen samen over het plein te wandelen terwijl Lucas bewust achterbleef. De sergeant bestudeerde plotseling met grote belangstelling een marktkraam vol aardewerk, iets wat Thomas hem normaal gesproken nooit zou zien doen.

Anne vertelde hoe het met boer Willem ging, hoe de winter was verlopen en hoe de nieuwe oogst ervoor stond. Het waren eenvoudige verhalen, maar Thomas luisterde aandachtig. Juist die eenvoud voelde prettig na alle politieke gesprekken, militaire opdrachten en hofintriges waarmee hij de laatste maanden te maken had gehad.

Terwijl Anne sprak, merkte Thomas opnieuw hoe gemakkelijk hij zich bij haar voelde. Ze droeg eenvoudige boerenkleding zoals altijd, maar haar open blik en oprechte glimlach trokken zijn aandacht veel sterker dan de rijke gewaden die hij vaak aan het hof zag. Haar lange krullen bewogen telkens zacht wanneer ze lachte en voor een moment vergat Thomas bijna waarom hij eigenlijk naar het dorp was gekomen.

Anne keek hem onderzoekend aan. "Je bent veranderd."

Thomas lachte zacht.

"Hopelijk niet te veel."

"Nee," zei ze. "Niet te veel."

Even bleef het stil tussen hen.

Geen ongemakkelijke stilte, maar een die verrassend vertrouwd voelde.

Toen zij uiteindelijk afscheid moesten nemen, keek Anne hem nog even aan.

"Ik hoop dat ik je nog zie voordat je weer vertrekt."

Thomas voelde zijn hart iets sneller slaan.

"Daar zal ik voor zorgen."

Toen hij terugliep naar Stormwind stond Lucas al naast het paard te wachten.

"Een interessante ochtend," merkte de sergeant op.

Thomas schudde glimlachend zijn hoofd.

Maar diep vanbinnen wist hij dat hij zich verheugde op hun volgende ontmoeting.